

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Princz Kornél ügyvéd (...) által képviselt felperes neve (...) felperesnek, a dr. Ozvári-Lukács Ádám ügyvéd (...) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. szeptember 21. napján kelt, 8.P.23.569/2010/11. sorszámú ítélete ellen az alperes 12. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 700 (Tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 233 444 forint és ennek 2010. február 6-tól a kifizetésig számított törvényes késedelmi kamata, továbbá 24 000 forint perköltség 15 napon belüli megfizetésére, megállapítva, hogy az utóbbi összegből 10 000 forint után az alperes áfa fizetésére is kötelezett.

A megállapított tényállás szerint 2009. október 1-jétől 2010. március 31-ig terjedő időben az alperes üzemeltette a B... szám alatt található „E...” elnevezésű vendéglátó egységet, amelyben történt nyilvános zeneszolgáltatás miatt a felperes jogdíjat számított fel. Az alperes alkalmazottja, J... Sz... a 2008. április 23-án tartott helyszíni ellenőrzés során felvett adatszolgáltató lap aláírását, lebélyegzését megtagadta.

A 233 444 forint jogdíj megfizetése iránt fizetési meghagyással indult eljárásban az alperes a kereseti követelés teljes összegét vitatta, arra hivatkozással, hogy 2006. március 27-étől nincs engedélye zeneszolgáltatásra, mert azt a Belváros-Lipótváros V. kerület Önkormányzat jegyzője határozatával megtiltotta.

Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak találta, a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. § (1) bekezdése, valamint 25. § (1) bekezdése alapján. Az alá nem írt 2008. április 23-ai adatszolgáltatási lap, az ellenőrzést végző felperesi tanú vallomása és az általa készített felvételek alapján, amelyeken látható volt egy számítógép monitor, illetve egy hangerősítő, utalva továbbá a bírói gyakorlat szerinti vélelemre is, bizonyítottanak találta, hogy a vendéglátó egységben

zeneszolgáltatás történt. Az alperesi védekezéssel szemben azt állapította meg, hogy az alperes által utóbb csatolt 2009. február 11-i jegyzői határozat csak meghatározott hangerő túllépését tiltotta meg, az erősítővel történő zeneszolgáltatás tényét azonban igazolta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

Változatlanul arra hivatkozott, hogy a zeneszolgáltatás már a perbeli időszakot megelőzően is szünetelt, mivel elmaradt az évekkel korábban meghibásodott CD-lejátszó javítása.

Sérelmezte annak a vélelemnek az alkalmazhatóságát, amely szerint bármely, zene lejátszására alkalmas eszköz fellelése esetén automatikusan úgy tekintik, hogy ténylegesen zeneszolgáltatás történik. Televíziókészülék egyáltalán nem volt a helyiségben elhelyezve. Megemlítette, hogy ma már szinte mindenütt van számítógép, ami úgyszintén alkalmas zene lejátszására. Hangsúlyozta, hogy a hivatkozott eseti döntés meghozatala, 1992 óta a technikai fejlődésben jelentős változások következtek be.

Vitatta a tanú által készített rossz minőségű fényképek bizonyító erejét és kiemelte azt is, hogy a video-felvétel lejátszásakor is az volt észlelhető, hogy az ellenőrzéskor a helyiségben nem volt zene.

Kérte bizonyítékként értékelni az alperesi ügyvezetőnek azt a nyilatkozatát is, amely szerint J... Sz... nevű személy munkavégzésre irányuló jogviszonyban nem állt az alperessel, tehát nyilatkozatot sem tehetett, és semmilyen iratot nem vehetett át.

A fellebbezésre a felperes terjesztett elő ellenkérelmet, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Kiemelte, hogy az említett jegyzői határozat is azt támasztja alá, hogy zenelejátszásra alkalmas eszköz volt az alperesi vendéglátóipari egységben és a tárgyaláson az alperes nem is tette vitássá, hogy a csatolt felvételek az ő üzletében készültek.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett és lényegében osztotta az indokait is, ezért a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőkre mutat rá.

A meghallgatott kirendeltség vezető tanúként egyértelműen nyilatkozott a jogdíjfizetési ügy előzményeiről, valamint a perbeli időszakban történekről. Tudott arról, hogy az alperesnek már korábban volt olyan problémája, miszerint az önkormányzati hatóság megtiltotta a zeneszolgáltatást, és a felperes

képviselésében már akkor közölte az alperessel, hogy a bejelentést visszamenőlegesen nem tudják figyelembe venni, csak a jövőre nézve. A tanú elmondta azt is, hogy a 2008-as ellenőrzés során derült fény arra, hogy a zeneszolgáltatás a tiltás ellenére tovább folyik, de nem csak ekkor, hanem a perbeli vallomást megelőző egy hónappal, 2011-ben is tapasztalta, hogy egy készülékről, CD lejátszó útján vagy számítógépről zeneszolgáltatás történik (6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal).

A tanú által előadottakat a 2006. március 22-i jegyzői határozat (2. sorszámú irat melléklete) tartalma sem gyengíti, mivel az indokolásból kitűnően a tiltás az akusztikai védelem hiánya miatt történt. Ezt az értelmezést támasztja alá a 2011. szeptember 21-ei tárgyaláson az alperes által felmutatott, 2009. február 11-ei keltezésű újabb hatósági határozat is, amely bizonyos zajhatárérték betartásához kötötten vette tudomásul az alperesi üzletben az erősítővel történő zeneszolgáltatást (11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal harmadik és negyedik bekezdése).

Mindamellet a felperes lejátszotta a CD- felvételt, amelyről az elsőfokú bíróság a tárgyalás közvetlensége alapján azt állapította meg, hogy azon két felismerhető két hangerősítő készülék (11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv első oldala). Mivel a tárgyalási jegyzőkönyv nem rögzíti, hogy közben zene szólt volna, el kellett fogadni az alperesnek azt az észrevételét, hogy az adott felvétel készítésekor nem volt zeneszolgáltatás. E körülmény miatt azonban általános érvennyel nem mondható ki, hogy a perrel érintett időszakban egyáltalán nem volt zeneszolgáltatás, figyelemmel a zeneszolgáltatásra alkalmas eszközök léteére és a tanú által két ízben tapasztaltakra.

Az előbb kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla annyiban pontosítja az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, hogy az előbbi bizonyítékoknak tulajdonít jelentőséget, és nem korábbi jogdíjfizetési időszakra vonatkozó 2008. április 23-án felvett és az alperes részéről alá nem írt adatszolgáltatási lapban írtaknak.

Alaptalanul kifogásolta a fellebbezés a BH1992.98. számú eseti döntésben is megnyilvánuló bírói gyakorlat alkalmazását. E döntés nyomán kialakul következetes gyakorlat oka, hogy a vendéglátó-ipari helyeken a folyamatos zeneszolgáltatás vagy annak hiánya ténylegesen nem ellenőrizhető, vagy cáfolható, ezért ha a közös jogkezelő szervezet a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján fennálló bizonyítási kötelezettségének eleget téve igazolja, a zeneszolgáltatásra alkalmas eszköz működik az alperesi üzlet fogyasztók részére nyitva álló részében, akkor a köztudomás alapján vélelmezhető, hogy a készüléken keresztül zeneszolgáltatás is történik, következésképp az üzembentartó az Szjt. 25. §-a alapján szerzői jogdíj fizetésére köteles. Ezt pedig a felperes a tanúvallomással, és az elsőfokú tárgyaláson az alperes által sem kifogásolt felvételekkel kellően bizonyította, sőt alátámasztotta az alperes által csatolt, hangerősítőre utaló 2009-es jegyzői határozat is. A kifejtetteket nem befolyásolja sem az egyre több felhasználási lehetőséget nyújtó technikai fejlődés, sem az, hogy az eseti döntésben szereplő

televízió készüléktől eltérő, más zeneszolgáltatásra alkalmas eszköz volt a perbeli esetben.

A kifejtettek alapján nem volt jogszabályi lehetőség az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, a felperest másodfokú perköltség illeti meg a Pp. 239. § és 78. § (1) bekezdése szerint. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg, amely a rendelet 4/A. §-ában foglalt áfát is tartalmazza.

, 2012. február 14.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: